

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ТЕ

chitanka.info

„Капризът е женският разум“ — мислеше си той, броейки останалите му банкноти. Удържаше фронта доста време — от обяд чак до четири часа. Но после жена му се тръшна, че ще затворят мола, че... И от поредните „че“-та той се предаде. Въздъхна, даде ѝ парите, сети се, че дори не обърна внимание какво иска да си купи и се поздрави, че поне разума е запазил в тая простичка по сложността си поредна операция без наркоза...

После тя се върна, облече нещо, завъртя се пред него, той с опитен глас потвърди колко е хубаво това нещо и отново се поздрави, че си е спестил поне нервите от гледката на непотребни, но изключително нужни ней вещи...

След вечеря тя отиде да потърси място на новопридобитото в гардероба. Със сигурност щеше да освободи още един рафт, от неговите два, да натъпче чорапите и гащетата като цаца в консерва в последния, та да осигури още малко пространство за себе си. А може да поиска и нов гардероб — този вече не ѝ стигаше.

Той даже не погледна какво става. Взе си книгата и се опъна във фотьойла. Марцелин, Приск, Лиутпранд... Далечна епоха, познати хора...

И усети нещо дразнещо. Не, не от похарчените пари не от мисълта, че пак ще трябва да измисля пестеливи сочни и евтини манджи, не от поредната женска чаровна глупост...

Дим!

Скочи. И изтича в спалнята.

— Май нещо гори!

Тя го погледна почти спокойно. Почти, защото той пак беше без чехли и хем късаше чорапите, хем можеше да одраска паркета в хола.

— Откъде си сигурен?

— Мирише ми... — и той се заоглежда. — Трябва да открием къде е. И да викнем пожарната, ако е опасно...

Тя внимателно сгъна поредната блузка — не толкова розова като другата, но не и толкова алена като очакващата сгъването си.

— И какво ще кажеш на пожарникарите?

Той преглътна. Но беше възпитан да не напуска женска компания без извинения.

— Ще им кажа... — и изрева. — Пожаааар!

Тя запуши уши.

— Аууу, че селяндурско! Не може така... Какво ще им кажеш, какво ще обясниш? И как смяташ да угасят пожара?

Нещо взе да пулсира над лявото му ухо.

— Виж, усещам дим. Може нещо малко да е. Остави тия боклуци, ела да видим къде е. Възможно е да е нейде отвън, да вдигнем хората от входа...

— Такааа... Сега пък хората ще вдигаш... Какво ще им обясниш? И какво смяташ да правите?

Туптенето мина в ритъма на африкански тамтами... Опита се да го спре с конска доза сарказъм.

— Ще свикам събрание. Ще предложи някого за председател, ще посоча протоколчик, ще докладвам... Абе, ти чуваш ли? Пожааар!

Тя презрително го погледна:

— И кого ще предложиш за председател? Само да не е оня овен Киро. Вчера ме срещна и даже не поздрави. А жена му в магазина...

Тамтамите вече звучаха като сигнал на Шака Зулу към ордите му. Опита се да се овладее...

— Мило... Скъпа! Гори нещо... Ей го — виждам вече дим...

— ... А оная от третия етаж...

Той тръгна към вратата. Тя се лепна за гърба му и засъска като малка отровна змия:

— Ама не бягай! Какво ще кажеш на събранието? Хайде, убеди ме мен... Хайде, бе...

Изхвърча от стаята. По пушека, по пушека — видя димящото пластмасово кошче в тоалетната. Не се запита кой е метнал вътре фаса. Той не пушеше.

Грабна кошчето, изхвърча на балкона и хвърли вече разпалващата се топка нейде навън. Сетне тръгна да се облича за оправянето под балкона — да доугаси огъня, да разчисти.

А от спалнята се носеше:

— ... И да ти кажа — нищо не разбираш. Обясни ми — какво ще кажеш на хората, как ще ги убедиш, че е опасно, кого...

Той погледна с възделение балкона. И се отказа. Едва трети етаж е. Ще оцелее, но така ще го гипсират, та няма да може да мръдне. И ще се наложи да я слуша, слуша, слуша...

Защото нищо не гарантираше счупване на ушите...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.